

Valdemar Jepsen er født paa en Fattiggaard af en aandssvag Kvinde; da han blev født, blev han taget fra Moderen og overgivet til en Kone paa Fattiggaarden, som passede og plejede ham, og da han var et Par Aar gammel, blev han overladt til sig selv, og han havde det ret godt paa Fattiggaarden, skønt han jo ikke kendte noget til, hvad Kærlighed og Forstaaelse ville sige. Da han blev 10 Aar gammel, kom han ud at tjene og var 3 Aar paa et Sted, hvor man var ret godt tilfreds med ham. Da han saa var bleven konfirmeret, skulde man jo til at skaffe ham en Plads. Han ønskede selv at komme ud at sejle, men man mente, det var bedst, han kom i Lære hos en Smed, hvor han var i 3 Maaneder, hvorefter han saa kom bort fra Smeden, fordi han en Dag, da Smeden truede med at ville slaa ham, sagde, at saa vilde han slaa igen. Han kom saa i en anden Tjeneste, og da han heller ikke kunde være der, fik han sin Lyst styret og kom ud at sejle. Efter 14 Dage kom han hjem igen, fordi han led af Eksem paa Hænderne og ikke kunde taale at sejle. Da man saa mente, at der ikke var noget at stille op med ham, og mente, at det var galt med Opdragelsen, blev han, skønt det jo var noget sent, da han nu var bleven 16 Aar, sendt til Flakkebjerg. Det eneste, der var at indvende imod ham, var, at der var ingen Stadighed over ham. Han kom saa til Flakkebjerg. Sogneraadformanden meddelte mig, at man havde sendt Drengen derhen i god Tro, man vidste nok, at Mortensen en Gang imellem pryglede, men det var kun de allerværste Drengene, og da Valdemar ikke var nogen slem Dreng, var der ingen Fare ved at sende Drengen derned for at vænne ham til Arbejde.

Da Valdemar kom derned, fik han at se, at Prygl hørte til Dagens Orden. Da han havde været paa Anstalten en Maaned, saa han en Middag Læreren trække en Dreng fra Bordet, fordi han efter Læreren Formening havde trampet i Gulvet. Han vidste, at det ikke var den Dreng, der var den skyldige, og han sagde saa: De har ikke Lov til at slaa den Dreng, det er ikke ham, der er den skyldige. Læreren sagde saa, at han skulde passe sig selv, men han sagde: Jeg vil ikke taale det, det er uforskammet at slaa en Dreng, som ikke har gjort noget. Det Ord „uforskammet“ blev Valdemar Jepsens første Forseelse paa Flakkebjerg. Der var to Drengene ved Siden af Valdemar, der stode op og sagde, at Valdemar havde Ret, den

paagældende Dreng var uskyldig. Valdemar mærkede ikke mere dertil, før han var kommen i Seng. Klokken 12¹/₂ om Natten kom Mortensen op paa Sovesalen, trak Drengen ud af Sengen, lagde Haandjern paa ham og tilføjede ham 30—40 Slag med en Tamp, saa at Ryngen blødte paa ham, og derefter trak han de to andre Drengene ud af Sengen, dem, der havde sagt, at Valdemar havde Ret. Den ene af Drengene, der var lille og svag, vidste slet ikke, hvad han havde forset sig i, og spurgte: Hvad har jeg gjort, og fik til Svar: Du har lavet Mytteri! Drengen vidste ikke det mindste om, hvad Mytteri var, og han faldt paa Knæ for Forstanderen og bad ham om Forladelse, men han fik sine 15—20 Slag, og den anden Dreng gik det paa samme Maade, og saa fik de Lov at gaa i Seng igen. Men Valdemar blev puttet i Arresten, det vil sige, kom ned i en Sal, hvor der var en Madras med et Tæppe, og dernede maatte han tilbringe en Tid af 3 Uger i afklædt Tilstand, idet det var ham forbudt at rejse sig, han skulde blive liggende paa Madrassen. Da han havde ligget der til næste Dag, kommer Forstanderen; der bliver holdt Forhør over Drengen, og Valdemar siger da: Jeg maa hellere rende en Dag fra denne Anstalt; og denne Forseelse — saaledes er det oplyst under Forhørene — lønnes med, at han fik 20 Slag Tamp nede i Arresten paa den endnu daarligere og ømme Ryg. Da Valdemar derefter var kommen ud og havde været en lille Tid ude, glemte han en Dag at feje Gaarden, og det medførte en ny Afstraffelse. Nu var han kommen paa den sorte Tavle, saa der kun skulde en ringe Forseelse til, for at Prygl regnedes ned over ham.

Saa rendte han fra Anstalten, og det lykkedes ham at komme bort, saa de ikke fik fat i ham. Men efter et Par Dages Forløb vendte han tilbage til Anstalten, idet han siger: Der er jo ikke en eneste, der bryder sig om mig; kommer jeg hjem til Sogneraadet, sende de mig tilbage, der er ikke et eneste Menneske, der tager Hensyn til mig, jeg er forfulgt af alle, der er ikke andet for mig at gøre end at vende tilbage til Anstalten. Han forsøgte dog først at gaa til Herredsfogeden i Skelskør og forklarede denne Forholdet, og Herredsfogeden medgav ham en Seddel om, at de ikke maatte slaa ham. Han slap da for Prygl for Flugtforsøget, men de Prygl, som han skulde have haft, fordi han var flygtet, fik han for en ganske ringe Forseelse.